

веднага да се нападне крепостта и да се унищожи гръцкия гарнизон. Облечени в ромейска носия, български блестятели да застанат на стража по бойниците. Най-смелите войскари излязоха от редиците, за да образуват отряда на дръзкото нападение. Радул ги избра един по един.

— И аз искам! И аз! Пуснете и мене! — се разнесоха тихи гласове.

— Доста. Няма нужда от повече. Те ще бъдат нужни за после.

— Кой ще води? — попита царят.

Радул застана пред него. Верните му очи се впиха с молба и надежда в загрижения взор на самодържеца.

Защо великият войвода диреше тъй явно смъртта? От мига когато императрица Мария бе влязла в манастир, никой не бе видял вече усмивка по страгите му устни. Асен въздъхна. Даде знак за одобрение и извърна лице. Ала внезапно трепна.

Момчето бе уловило края на наметката му.

— Нека аз да ги поведя... Знам една тайна пътека, затулена от храсти и дървета, по която никой няма да ги забележи. Знам и едно място, от което може да се покатерят неколцина чак до бойниците.

Севастократор Александър бързо приближи.

— Дали може от там да се хвърли ласо нагоре? За да се закрепим кожена стълба?

— Може!

Асен го изглежда поразен.

— Но ти си уморено, момченце, не ще можеш да отидеш повторно там...

Сякаш чудна сила прониза младежката снага. Юношата се изправи, поиска да пие вода, изтри лицето си.

— Мога!

Стратезите на Тодор Комнен бяха на различни мнения. Някои от тях не одобряваха вероломното нахлуване. Отправянето към България ги плашеше. Мнозина от тях, които бяха служили при Исак Ангел и при Алек